

HOTĂRĂREA CURȚII (Ședință plenară)
23 martie 2004*

Republica Franceză
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Orientări în materie de cooperare și transparență la nivelul reglementării convenite cu Statele Unite ale Americii — Absența caracterului obligatoriu”

Cauza C-233/02

În cauza C-233/02,

Republica Franceză, reprezentată de domnii R. Abraham, G. de Bergues și P. Boussaroque, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii P. J. Kuijper și A. van Solinge, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

susținută de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de domnul J. Collins, în calitate de agent, asistat de domnul M. Hoskins, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenient,

având ca obiect o cerere de anulare a deciziei prin care Comisia a încheiat cu Statele Unite ale Americii un acord privind orientările în materie de cooperare și transparența la nivelul reglementării,

CURTEA (Ședință plenară),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans (raportor), C. Gulmann și J. N. Cunha Rodrigues, președinți de cameră, domnii A. La Pergola, J.-P. Puissochet și R. Schintgen, doamnele F. Macken și N. Colneric și domnul S. von Bahr, judecători,

avocat general: domnul S. Alber,

grefier: domnul R. Grass,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere raportul judecătorului raportor,

după ascultarea concluziilor avocatului general, prezentate în ședința din 25 septembrie 2003,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 21 iunie 2002, Republica Franceză a cerut, în temeiul articolul 230 din Tratatul CE, anularea deciziei prin care Comisia Comunităților Europene a încheiat cu Statele Unite ale Americii un acord intitulat „Orientări în materie de cooperare și transparență la nivelul reglementării” (denumite în continuare „decizia atacată”, respectiv „orientările”).

Cadrul juridic și de fapt

Tratatul

2 Articolul 133 alineatele (1) - (4) din partea III titlul IX din Tratatul CE, intitulat „Politica comercială comună”, prevede:

„1. Politica comercială comună se bazează pe principii unitare, în special în ceea ce privește modificările tarifare, încheierea de acorduri tarifare și comerciale, uniformizarea măsurilor de liberalizare, politica de export, precum și măsurile de protecție comercială, printre care cele care vor fi luate în caz de dumping și de subvenții.

2. Comisia prezintă Consiliului propuneri pentru punerea în aplicare a politicii comerciale comune.

3. În cazul în care trebuie negociate acorduri cu unul sau mai multe state sau organizații internaționale, Comisia prezintă recomandări Consiliului, care o autorizează să deschidă negocierile necesare.

Comisia conduce aceste negocieri în consultare cu un comitet special desemnat de Consiliu pentru a o sprijini în îndeplinirea acestei sarcini și în cadrul directivelor pe care Consiliul le poate adresa.

Dispozițiile relevante ale articolului 300 sunt aplicabile.

4. În exercitarea competențelor care îi sunt atribuite prin prezentul articol, Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.”

3 În temeiul articolului 300 alineatele (1) – (3) din tratat:

„1. În cazul în care dispozițiile prezentului tratat prevăd încheierea de acorduri între Comunitate și unul sau mai multe state sau organizații internaționale, Comisia prezintă recomandări Consiliului, care o autorizează să înceapă negocierile necesare. Aceste negocieri sunt conduse de Comisie, care se consultă cu comitetele speciale desemnate de Consiliu pentru a o sprijini în această sarcină și în cadrul directivelor pe care Consiliul poate să i le adreseze.

În exercitarea competențelor care îi sunt atribuite prin prezentul alineat, Consiliul hotărăște cu majoritate calificată, cu excepția cazurilor în care alineatul (2) primul paragraf prevede că hotărârea Consiliului necesită unanimitate.

2. Sub rezerva competențelor recunoscute Comisiei în acest domeniu, semnarea, care poate fi însoțită de o decizie de aplicare provizorie înainte de intrarea în vigoare, precum și încheierea acordurilor sunt decise de către Consiliu, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei. Consiliul hotărăște în unanimitate în cazul în care acordul se referă la un domeniu pentru care este necesară unanimitatea în vederea adoptării unor reguli interne, precum și în cazul acordurilor prevăzute la articolul 310.

[...]

3. Consiliul încheie acordurile după consultarea Parlamentului European, cu excepția celor menționate la articolul 133 alineatul (3), inclusiv în cazul în care acordul se referă la un domeniu în care, pentru adoptarea normelor interne, este necesară procedura menționată la articolul 251 sau cea menționată la articolul 252 [...]"

Declarația privind Parteneriatul Economic Transatlantic între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii

4 În timpul reuniunii la nivel înalt din Londra din 18 mai 1998, Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii (denumite în continuare „partenerii”) au adoptat o declarație privind Parteneriatul Economic Transatlantic.

5 La punctul 10 din această declarație, partenerii indică, în esență, că își vor concentra eforturile asupra eliminării obstacolelor care au un efect semnificativ asupra comerțului și investițiilor transatlantice, în special a obstacolelor de reglementare care limitează oportunitățile de acces pe piețele de produse sau de servicii.

6 La punctul 17 din declarația menționată, partenerii își anunță intenția:

— de a stabili cât mai repede posibil un plan care să identifice domeniile de acțiune în comun atât bilaterală, cât și multilaterală, însoțit de un calendar pentru a se ajunge la rezultate specifice;

— de a face toate demersurile necesare pentru a permite rapid punerea în aplicare a acestui plan, inclusiv orice autorizație necesară pentru a începe negocierile.

7 O notă de subsol din declarație indică faptul că nimic din aceasta din urmă nu constituie un mandat de negociere al Uniunii Europene.

Planul de acțiune privind Parteneriatul Economic Transatlantic

8 Partenerii au adoptat planul de acțiune privind Parteneriatul Economic Transatlantic, care a fost aprobat de către Consiliul Uniunii Europene la 9 noiembrie 1998 (denumit în continuare „planul de acțiune”). În acest cadru, Consiliul a autorizat Comisia să înceapă negocieri pentru a încheia acorduri bilaterale cu Statele Unite ale Americii, în special în domeniul obstacolelor tehnice în calea comerțului (Comunicat de presă nr. 12560/98 al Consiliului din 9 noiembrie 1998).

9 În partea a treia a planului de acțiune, consacrată acțiunii bilaterale, figurează punctul 3.1 consacrat obstacolelor tehnice în calea comerțului și a mărfurilor. Intitulat „Cooperarea în domeniul reglementării”, punctul 3.1.1 din planul menționat prevede că partenerii vor lua diverse măsuri, printre care, în special:

— identificarea și punerea în aplicare a principiilor/orientărilor generale, definite în comun, pentru a asigura o cooperare eficientă în domeniul reglementării;

— examinarea comună a problemelor acceptate de comun acord, în special accesul la procedurile de reglementare privind transparența și participarea publicului – inclusiv posibilitatea pentru toate părțile interesate de a contribui în mod eficient la aceste proceduri și de a își prezenta opiniile în mod rezonabil;

— pe baza acestei examinări, identificarea mijloacelor de îmbunătățire a accesului reciproc la procedurile de reglementare a fiecărui partener și definirea în comun a principiilor/orientărilor generale privind aceste proceduri, respectând independența autorităților de reglementare a fiecărui partener.

Orientările

Negocierea orientărilor

10 Discuțiile privind orientările au început în iulie 1999 între serviciile relevante ale Comisiei și omologii acestora din serviciile reprezentantului american pentru comerț și ale Departamentului de Comerț.

11 În timpul discuțiilor, serviciile Comisiei au insistat asupra faptului că orientările nu vor crea niciun drept sau obligație pe plan internațional între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii.

12 Orientările au fost finalizate în februarie 2002 prin comunicarea dintre negociatorii serviciilor Comisiei și omologii lor americani. Nu s-a aplicat nicio semnătură pe document.

13 Acest text a fost notificat Comisiei, care a luat act de acesta în timpul reuniunii din 9 aprilie 2002. Textul nu a făcut obiectul unei publicații în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Nota din 9 aprilie 2002 a serviciilor Comisiei privind orientările

14 La 9 aprilie 2002, serviciile Comisiei au adresat comitetului instituit în temeiul articolului 133 alineatul (3) din tratat o notă care prevede la anexe textul orientărilor în versiunea sa finală din 13 februarie 2002.

15 În această notă, serviciile Comisiei indică în special:

„Planul de acțiune hotărât în cadrul Parteneriatului Economic Transatlantic (TEP) conține un angajament bilateral de a elabora împreună cu administrația americană orientări pentru cooperarea și transparența la nivelul reglementării. Am negociat aceste orientări de la sfârșitul anului 1999. În trecut, v-am informat în mai multe rânduri și mai recent în ianuarie 2001, despre progresul acestor negocieri. Am astăzi plăcerea să vă anunț că am ajuns la un acord la nivelul experților cu reprezentantul Statelor Unite pentru comerț cu privire la textul anexat.”

16 De asemenea, textul notei menționate sublinia, pe de o parte, că orientările, astfel cum ele însele indică, vor fi aplicate de către parteneri pe o bază voluntară, în conformitate cu normele și politicile urmărite de fiecare dintre aceștia și, pe de altă parte, că aceste orientări nu constituie un acord internațional, ci mai degrabă un rezultat ce urmează să fie transmis la viitoarea reuniune la nivel înalt Uniunea Europeană – Statele Unite ale Americii și la care au ajuns serviciile competente ale fiecărui partener.

Textul orientărilor

17 Textul orientărilor cuprinde șase părți: introducerea (I), obiectivele (II), domeniul de aplicare (III), elemente operaționale privind cooperarea în materie de reglementare (IV), elemente operaționale privind transparența (V) și aspecte procedurale ale orientărilor (VI).

18 Partea I a orientărilor amintește contextul în care acestea din urmă au fost adoptate, în special Parteneriatul Economic Transatlantic și planul său de acțiune.

19 Partea II a orientărilor menționate indică faptul că obiectivele acestora sunt acelea de a îmbunătăți cooperarea dintre autoritățile de reglementare ale partenerilor și de a promova transparența față de public în cadrul elaborării reglementărilor, pentru a minimiza și a rezolva tensiunile comerciale dintre parteneri și de a facilita comerțul cu mărfuri. În acest sens, cooperarea urmărește în special, potrivit alineatului (4) litera (a) din orientări, obiectivele de a îmbunătăți planificarea și elaborarea de norme administrative, calitatea și nivelul reglementărilor, de a reduce, respectiv de a elimina, divergențele dintre reglementări, printr-un dialog mai sistematic între autoritățile de reglementare și, potrivit aceluiași alineat litera (b), de a asigura, prin schimbul de informații, o mai mare previzibilitate în elaborarea reglementărilor. În ceea ce privește transparența, obiectivele sunt mai întâi, potrivit alineatului menționat litera (d), de a promova participarea publicului la procesul reglementar, permițându-i accesul la documentele pregătitoare, analize și date relevante și recunoscând tuturor părților interesate, atât naționale, cât și străine, posibilitatea de a furniza în timp util comentarii privind proiectele de reglementare, ulterior, potrivit acestui alineat litera (f), de a furniza publicului explicații și informații privind diversele considerații care au dus la adoptarea reglementărilor și, în sfârșit, potrivit aceluiași alineat litera (g), de a îmbunătăți percepția publicului în ceea ce privește obiectivele și efectele proiectelor de reglementare, precum și acceptarea de către acesta a reglementărilor adoptate.

20 Partea III din orientări prevede că sfera de aplicare a acestora cuprinde elaborarea reglementărilor cu caracter tehnic prevăzute în Acordul Organizației Mondiale a Comerțului privind obstacolele tehnice în calea comerțului. Este precizat că activitatea de reglementare prevăzută de acest document este aceea a elaborării de reglementări tehnice destinate să fie supuse în calitate de propuneri legislative. Alineatul (7) din orientări indică faptul că autoritățile de reglementare prevăzute de acest document sunt, pe de o parte, cele ale guvernului federal american și, pe de altă parte, serviciile Comisiei și că autoritățile menționate au intenția de a aplica aceste orientări „pe o bază voluntară la o scară cât se poate de largă”.

21 În partea IV din orientări, referitoare la elementele operaționale privind cooperarea la nivelul reglementării, figurează, la alineatele (10) și (12), dispoziții privind schimbul de informații și consultarea reciprocă, în special în ceea ce privește reglementările viitoare sau în curs de elaborare. Orientările conțin, la alineatul (11), dispoziții privind colectarea și analiza de date privind problemele care pot justifica o intervenție de reglementare, precum și determinarea priorităților în abordarea acestora, la alineatul (13), dispoziții privind coordonarea programelor de cercetare și de derulare relevante în scopul reglementării, la

alineatul (14), dispoziții privind compararea și apropierea metodelor și abordărilor de reglementare, la alineatul (15), dispoziții privind examinarea posibilităților de a reduce divergențele inutile dintre reglementările tehnice, prin căutarea de soluții armonizate sau compatibile sau prin recunoașterea reciprocă, după caz și, la alineatul (16), dispoziții privind examinarea punerii în aplicare a reglementărilor.

22 Fiind vorba despre elemente operaționale privind transparența, partea V din orientări prevede modalități detaliate privind informarea și consultarea prealabilă a publicului de către autoritățile competente în timpul procesului de planificare și de elaborare a reglementărilor tehnice. Este în special precizat că autoritățile de reglementare ar trebui să furnizeze informații privind activitățile în curs și viitoare privind elaborarea reglementărilor, că acestea ar trebui să consulte publicul, să-i dea acestuia din urmă posibilitatea de a se pronunța, în timp util, asupra proiectelor de reglementare, să îi furnizeze toate informațiile și explicațiile relevante în această privință, să-i ia în considerare comentariile și să dea explicații în ceea ce privește modul în care au fost tratate comentariile menționate.

23 În cele din urmă, partea VI din orientări, consacrată aspectelor procedurale, prevede norme de evaluare privind punerea în aplicare și elaborarea orientărilor. În special, alineatul (18) din orientări indică faptul că punerea în aplicare menționată, precum și progresele realizate privind proiectele de reglementare identificate vor face obiectul unei examinări continue realizate de către grupul de lucru privind obstacolele tehnice, constituit în cadrul Parteneriatului Economic Transatlantic. Potrivit alineatului (19) din orientări, ambele părți vor lucra în comun pentru a identifica domeniile de cooperare în care ar putea fi realizate progrese, precum și noi domenii de cooperare între autoritățile de reglementare. Alineatul (20) din orientări prevede că ambele părți își vor continua eforturile pentru a identifica mijloacele de îmbunătățire a transparenței în procesele de reglementare respective, se vor examina modalitățile de îmbunătățire a accesului publicului la procedurile de reglementare și se va continua să se consulte acest public. Potrivit alineatului (21) din aceleași orientări, organele responsabile de controalele de conformitate, precum și cele responsabile de dezvoltarea standardelor vor fi încurajate să urmeze orientări privind transparența, atunci când acestea interpretează o reglementare tehnică. Alineatul (22) din orientări precizează că cele două părți vor face eforturi să identifice propunerile de reglementări specifice în vederea aplicării inițiale a acestor orientări.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

24 Comisia invocă două excepții de inadmisibilitate. Pe de o parte, Comisia susține că, în calitate de instituție și organ colegial, nu și-a exprimat niciodată consimțământul să fie obligată de orientări care, în plus, constituie doar un aranjament administrativ încheiat la nivelul serviciilor. Prin urmare, nu există niciun act al Comisiei care să poată face obiectul unei acțiuni în anulare.

25 Pe de altă parte, deși se poate considera că orientările obligă Comisia, aceasta din urmă susține că orientările menționate nu constituie un act atacabil, având în vedere că nu pot fi calificate drept acte care au sau produc efecte juridice.

26 În această privință, Curtea consideră că, în împrejurările din prezenta cauză, nu trebuie să hotărască asupra excepțiilor de inadmisibilitate ridicate de către Comisie, întrucât concluziile Republicii Franceze trebuie, în orice caz, să fie respinse pe fond.

Cu privire la fond

27 Guvernul francez invocă două motive în sprijinul acțiunii sale legate, primul, de incompetența Comisiei de a adopta actul atacat și al doilea, de încălcarea monopolului inițiativei legislative conferit de tratat Comisiei.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

28 Prin intermediul primului motiv, guvernul francez susține necompetența Comisiei de a adopta actul atacat, în măsura în care orientările ar constitui un acord internațional cu caracter obligatoriu a cărui încheiere intră, astfel cum ar rezulta din repartizarea competențelor efectuată la articolul 300 din tratat, în competențele Consiliului (Hotărârea din 9 august 1994, Franța/Comisia, cauza C-327/91, Rec., p. I-3641).

29 Potrivit guvernului francez, în ciuda alegerii foarte atente a cuvintelor utilizate în orientări, acestea au un caracter complet și operațional, prezentând cu o mare precizie obiectivele urmărite, cadrul de acțiune și măsurile care trebuie luate pentru a atinge obiectivele fixate. Ar rezulta că acestea ar constitui un instrument juridic suficient de elaborat pentru a reflecta un angajament asumat de subiecte de drept internațional și cu un caracter obligatoriu pentru aceștia din urmă. Astfel, Curtea a hotărât în această privință că un acord care conține un „standard”, adică o normă de conduită, privind un domeniu determinat și fixat prin formule precise, care sunt obligatorii pentru participanți, prezintă un astfel de caracter (Avizul 1/75 din 11 noiembrie 1975, Rec., p. 1355, 1360).

30 Printre indiciile care conduc sau nu conduc la calificarea drept acord internațional, cele care ar trebui să prevaleze sunt considerațiile referitoare la conținutul acordului, cu toate că nu ar putea, de exemplu, să fie determinant pentru o astfel de calificare faptul că Comisia a indicat în mod constant partenerilor săi că directivele nu ar constitui un astfel de acord internațional sau că aceștia din urmă sunt ei înșiși convinși de acest lucru.

31 Potrivit guvernului francez, orientările cuprind astfel cel puțin un angajament de cooperare pentru părți, astfel cum ar atesta, în special, faptul că, în temeiul punctului 18 din orientările menționate, aplicarea lor, precum și progresele realizate privind anumite proiecte de reglementare vor fi supravegheate în mod continuu de către un grup de lucru în comun sau faptul că părțile indică la alineatul (22) din aceleași orientări că acestea fac eforturi să identifice propunerile de reglementare specifice în scopul aplicării inițiale a orientărilor.

32 În schimb, Comisia consideră că orientările nu constituie un acord obligatoriu din punct de vedere juridic, astfel cum ar confirma analiza intenției părților, care este singurul criteriu decisiv în dreptul internațional pentru a determina existența unui eventual astfel de efect obligatoriu.

33 În speță, intenția de a nu se obliga în drept rezultă în primul rând din textul orientărilor. În această privință, ar fi decisiv faptul că alineatul (7) din orientări precizează că acestea vor fi aplicate pe o bază voluntară sau faptul că acțiunile pe care părțile consideră astfel să le întreprindă în mod voluntar sunt descrise mai curând prin utilizarea termenilor englezești „should” și „will” decât „shall”.

34 În continuare, această intenție rezultă din anumite elemente care țin de structura orientărilor, precum absența din cadrul acestora din urmă a clauzelor finale referitoare la semnătură, la intrarea în vigoare, la posibilele modificări, la reziliere sau la soluționarea litigiilor.

35 Intenția menționată rezultă, în cele din urmă, din examinarea contextului în care orientările au fost încheiate, Comisia susținând în această privință că nici Parteneriatul Economic Transatlantic și nici planul său de acțiune nu constituie un cadru care să permită adoptarea tratatelor sau a altor instrumente juridice obligatorii, pe când istoricul discuțiilor atestă la rândul său că cele două părți nu au intenționat în niciun fel să creeze „drepturi și obligații”. În special din acest motiv orientările nu au făcut niciodată obiectul unei notificări la Congresul Statelor Unite, astfel cum ar fi, totuși, necesar în cazul unui acord internațional obligatoriu.

36 Potrivit Comisiei, din jurisprudența Curții rezultă în plus că Comisiei i se neagă doar competența de a încheia acorduri internaționale care au o forță obligatorie (Hotărârea Franța/Comisia, menționată anterior).

37 Comisia deduce din aceasta că, în măsura în care orientările constituie un simplu aranjament practic de cooperare lipsit de efect obligatoriu din punct de vedere juridic, a fost pe deplin competentă să convină cu autoritățile americane asupra unui astfel de document.

Aprecierea Curții

38 Cu titlu preliminar, trebuie subliniat că, prin intermediul primului său motiv, guvernul francez s-a limitat la a susține că orientările ar fi trebuit, potrivit dispozițiilor articolului 300 din tratat, să fie încheiate de Consiliu, iar nu de Comisie, având în vedere că acestea, potrivit Consiliului, constituie un acord cu forță obligatorie.

39 În schimb, guvernul francez nu a susținut deloc că un act care are caracteristicile orientărilor trebuie, chiar dacă este lipsit de forță obligatorie, să intre sub incidența singurei competențe a Consiliului. Prin urmare, nu este necesar ca obiectul acțiunii cu care a fost sesizată Curtea să fie extins de aceasta.

40 Cu toate acestea, trebuie precizat că prezenta hotărâre nu trebuie interpretată ca aprobând argumentul susținut de Comisie, conform căruia faptul că un act precum orientările este lipsit de forță obligatorie, este suficient pentru conferi instituției menționate competența de a îl adopta. Astfel, determinarea condițiilor în care poate interveni adoptarea unui astfel de act necesită, fiind vorba în speță de un act care urmărește să reducă riscurile de tensiuni legate de existența unor obstacole tehnice în calea comerțului de mărfuri, să se țină seama în mod adecvat de repartizarea competențelor și a echilibrului instituțional stabilite prin tratat în domeniul politicii comerciale comune.

41 Pe de altă parte, în acest context, trebuie observat în special că atât Parteneriatul Economic Transatlantic, cât și planul de acțiune au fost aprobate de Consiliu, astfel cum rezultă din nota din 9 aprilie 2002 adresată de Comisie comitetului instituit în temeiul articolului 133 alineatul (3) din tratat, iar acest comitet a fost informat în mod regulat de evoluția negocierilor privind elaborarea orientărilor de către serviciile Comisiei.

42 Ținând seama de precizările precedente, trebuie indicat că, astfel cum a susținut în mod îndreptățit Comisia, intenția părților constituie, în principiu, criteriul decisiv pentru a determina dacă orientările au sau nu forță obligatorie.

43 În speță, această intenție este în mod clar exprimată, astfel cum a observat avocatul general la punctele 56 și 57 din concluziile sale, în textul însuși al orientărilor, acestea din urmă precizând de fapt, la alineatul (7), că documentul menționat are ca obiect stabilirea orientărilor pe care organismele competente în domeniul reglementării ale guvernului federal al Statelor

Unite și serviciile Comisiei „au intenția să le aplice pe o bază voluntară”. În aceste condiții, chiar fără a fi necesar de a se pune problema sensului special care ar putea, după caz, rezulta din utilizarea mai curând a termenilor „should” sau „will” în locul lui „shall” într-un acord internațional încheiat de Comunitate, este suficient să se constate că din precizarea menționată rezultă că, încheind orientările, părțile nu au avut nicio intenție de a încheia angajamente care îi obligă în drept.

44 Astfel cum a subliniat Comisia fără a fi contrazisă de guvernul francez în privința acestui aspect, desfășurarea negocierilor confirmă în plus că intenția părților de a nu încheia angajamente obligatorii a fost de multe ori în mod expres reiterată în trecut în timpul negocierilor orientărilor.

45 Rezultă că orientările nu constituie un acord cu forță obligatorie și nu sunt, prin urmare, prevăzute la articolul 300 din tratat.

46 Din considerațiile precedente rezultă că primul motiv al acțiunii este nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

47 Prin intermediul celui de al doilea motiv, guvernul francez susține că orientările sunt contrare tratatului în măsura în care aduc atingere liberei exercitări a monopolului dreptului de inițiativă de care beneficiază Comisia în cadrul procesului legislativ comunitar și, prin urmare, afectează ansamblul acestui proces legislativ.

48 Pe de o parte, orientările ar trebui să fie luate în considerare în mod obligatoriu de către Comisie în cadrul stadiului procesului legislativ care intră în competența acesteia și ar limita prin urmare dreptul de inițiativă conferit acesteia.

49 Pe de altă parte, această limitare a dreptului de inițiativă a Comisiei are consecințe asupra ansamblului procesului normativ comunitar, având în vedere că natura propunerilor făcute de Comisie condiționează marja de manevră a Consiliului, care, mai ales, nu ar putea să respingă propunerile menționate decât în unanimitate.

50 În această privință, este necesar, în primul rând, să se amintească faptul că s-a stabilit, în cadrul examinării primului motiv, că orientările sunt lipsite de forță obligatorie. Rezultă, în special, că, contrar celor susținute de guvernul francez, orientările nu pot impune obligații Comisiei atunci când aceasta din urmă își exercită competența de inițiativă legislativă.

51 În al doilea rând, astfel cum au susținut în mod corect Comisia și Guvernul Regatului Unit, competența de inițiativă în materie legislativă cuprinde posibilități de a se angaja în consultări prealabile și de a culege informații care sunt considerate necesare înainte de a prezenta propunerile corespunzătoare. Prin urmare, nu poate fi pretins faptul că un act precum orientările deschide calea unor asemenea posibilități are ca efect afectarea exercitării de către Comisie a competenței sale de inițiativă.

52 Din considerațiile precedente rezultă că cel de al doilea motiv este nefondat.

53 Întrucât niciunul dintre motivele prezentate în acțiune nu este fondat, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată și aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Ședință plenară)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

Skouris	Jann	Timmermans
Gulmann	Cunha Rodrigues	La Pergola
Puissochet	Schintgen	Macken
Colneric		von Bahr

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 martie 2004.

Grefier
R. Grass

Președinte
V. Skouris